

agga ei foundnud süggise maksta, ja et kül
Moisawannemad kannatasid, siiski läks
wolg ikka juremaks. Ta olli kül nüüd wan-
nemaks sanud, agga ta ei läinud targemaks.
Tobnust peast olli mees ikka weel uhke ja
sirelinne, ja hakkas heamelega riido teis-
tega, mis läbbi siis mondaford teistest hirmo-
saste pekka sai. Hullust melest kippus ta il-
masjata iggaühhe peäle, ka üksford Sak-
fegi peäle, kes kõrtsu õmaiale tullid. Need
läksid moisa kaebama ja Tomas sai moisas
rängaste nuhheldud. Jonniste hirmo läb-
bi hakkas ta ka wõbra asja külge putuma,
ja teised wargad melitasid tedda, wargust
wastowõtma. Agga wargus touis, ja
Tomas sai jälle moisas raskesti hirmo. Maes-
sel olli kül halle meel, agga ei naene sa and
tedda enam õiae tele, egga moistnud m ia
ja perre toimetada. Keigen olli pudoja perre
läks huffa. Seäl ligaidal peti ka Laanta;
egga seält Tomas ärraiänud. Hea hobbo-
sega läks seina, müüs hobbose kolmeküm-
ne

ne hõbbe rubla eest ärra, ja pididi teisel pä-
wal teise jälle ostma. Agga tübbi tagga!
Tomas tõmbas kõrtsus, kus ilm kous olli,
kest õni peäle, wimaks wässinud, uinus ta
maggama, ja teine kawwal pettis tulli, ja
warrastas kaela kottist, rahha kulro ärra.
Tomas näggi teisel hommikul, et ta rahhast
ja hobbosest ilma, üsna sant olli. Kül kae-
bas nüüd takka ja kulas järrele, agga —
mis widud, olli widud —! ja kes jou-
dis hulga rahwa seas warga ärratunda? —
Jalla läks ta koi; naene nuttis; ja moisa-
wannemad ollid kurjad ta peäle. Misga
pididi ta nüüd maia piddama? Moisa polest
woeti paar härgi ja laks mullikast wõlla eest
ärra, ja Tomas, kellel agga üks wanna
hobbone weel olli, sai perrest lahti ja pandi
teiste sullaseks. Naene läks teise perre sau-
na, omma kolme lapsega elama, ja pididi
kätte natul, waesel wiisil, ennast ja ommad
lapsed toitma. Keik olli nahka pandud.
Tomas pididi nüüd Moisas teul kaima ja